

Christina Hopkinson

De troep onder aan de trap

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

1

De troep

Het eenzame puzzelstukje ligt me vanuit een hoek van de huiskamer uitdagend aan te staren. We meten onze wilskracht, het stukje en ik. Ik probeer voet bij stuk te houden, maar natuurlijk wint het hoekje van de puzzel van tweëndertig stukjes met een afbeelding van een hond die een vliegtuig bestuurt.

‘Wat doe je?’ vraagt Joel, die bezig is onze nieuwste dvd-box klaar te zetten, een klassieke Amerikaanse serie met ijzersterke dialogen. Ik speur de kast af naar de puzzel waar het stukje bij hoort. ‘Ik kan niet tv-kijken als ik weet dat er ergens een puzzelstukje ligt. Wat als je de volgende keer dat je deze puzzel maakt er op het laatste moment achter komt dat er een stukje ontbreekt?’

‘Chill nou even, Mary.’

‘Chill? Hoe oud ben jij? Twaalf? Vind jij vampiers ook zo, je weet wel, vet cool?’

Hij lacht en richt zich weer op het selecteren van de afleveringen.

De wereld is verdeeld in twee soorten mensen: degenen die televisie kunnen kijken terwijl er ergens een eenzaam puzzelstukje ligt en degenen die dat niet kunnen. Omdat ik toch op de grond zit kijk ik onder de bank om me ervan te verzekeren dat er geen collega's van dit ene stukje zijn achtergebleven, maar ik vind iets anders: een beker. Ik kijk erin en begrijp dat hij de afgelopen weken steeds verder onder de bank is geschoven, maar nu door de getijden weer boven water is gekomen. Ik vermoed dat er koffie in heeft gezeten, maar het is moeilijk te zien met de pluizige schimmel die als een soort groen uitgeslagen cappuccinoschuim aan de randen omhoogkruipt. Aangezien ikzelf alleen dure caffè lattes met sojamelk drink, weet ik dat het een beker van mijn echtgenoot is geweest.

‘Moet je kijken!’ zeg ik en ik hou de beker vlak voor zijn gezicht.

Hij deinst niet terug, maar kijkt geïnteresseerd naar de inhoud van de beker. ‘Het lijkt wel een beetje op dat spul waar ze in hippe restaurants het eten mee garneren, vind je niet? Geen idee, ambachtelijk gevulde gekonfijte kwartel met een sausje van slakkenslijm.’ Hij kijkt nog een keer. ‘We zouden het aan Rufus moeten geven. Hij vindt het vast leuk om te onderzoeken hoe schimmels groeien.’

‘Breng je die beker nog naar de keuken?’

‘Hoe weet je dat het mijn beker is?’

‘Omdat dit de beker is die jij altijd gebruikt omdat hij zo groot is, wat je fijn vindt, omdat je dan altijd een paar slokken overhoudt om te knoeien.’ Hij schudt zijn hoofd en drukt op *play*. ‘Nou, ga je nu?’ Eén, twee, drie, tel ik langzaam, zoals ik geleerd heb uit een artikel over woedebeheersing dat ik laatst gelezen heb.

‘Straks.’

‘Wanneer straks?’

Hij zet de tv harder. Ik zucht nog iets nadrukkelijker en kijk strak in zijn richting. Ik geef me het eerst gewonnen, zoals altijd, en breng de beker naar de keuken. Ik gooi de inhoud in de gootsteen en probeer met mijn hand alle stukjes door de afvoer te persen. De beker van mijn echtgenoot loopt over van schimmel, de mijne van woede en irritatie.

‘Joel!’ roep ik als ik terugkom en me niet alleen van de beker heb bevrijd, maar ook van alle remmingen om verschrikkelijk kwaad te worden. ‘Ik ben het zat om in dit stinkhol te moeten leven.’ Geen antwoord. ‘Als je nou eens iets achter je kont op zou ruimen...’

Hij is in dezelfde trance geraakt waarin onze zonen verzinken zodra ze voor de televisie gezet worden. Ik probeer het nog eens; deze keer zet ik mijn woorden kracht bij door te stampvoeten, een beetje als Repelsteeltje. ‘Jij doet hier nooit iets. Je bent nog erger dan een kind! Wat zou mijn leven makkelijk zijn als ik maar twee kinderen had om voor te zorgen. Jij, jij,’ sputter ik, zoekend naar het juiste voorbeeld om hem te overtuigen van zijn totale blindheid voor de enorme hoeveelheid rommel die ik voor hem wegwerk. ‘Je ziet gewoon niet wat ik allemaal doe. En hoe weinig jij doet.’

‘Zoals wat?’ zegt hij als hij eindelijk zijn mond opendoet.

‘Weet ik veel, ik hou geen lijst bij of zo,’ zei ik.

‘Misschien moet je dat dan maar wel gaan doen.’

‘Misschien doe ik dat wel, ja.’

Een lijst, denk ik de volgende dag, misschien moet ik een lijst ma-

ken. Een lijst met alle dingen die hij wel en niet doet in en om het huis. Ik zie niet hoe ik hem anders kan overtuigen van onze situatie. Wat zou ik met zo'n lijst kunnen doen? Is een lijst maken niet gewoon het zoveelste klusje op mijn bordje, terwijl op zijn bord alleen grote lappen vlees terechtkomen?

Ik word afgeleid door Gabe, die zich in een hoekje van de keuken heeft teruggetrokken met de peinzende blik van een wiskundige die uit zijn hoofd het grootste priemgetal van de wereld probeert te reproduceren.

'Gabe, wat doe je? Wacht, ho, wacht, wacht, wacht, ik haal je potje. Hier.' Zijn broek is in een enkele beweging van zijn billen getrokken en hij zit net op tijd om de dagelijkse hoop op te vangen waar mijn leven om lijkt te draaien. 'Goed zo,' zeg ik opgewekt, hoewel het in feite meer mijn overwinning is dan de zijne. 'Wat ben je toch een knap kind.' Ik sla mijn armen om hem heen, wat niet zo'n heel slim idee is, aangezien ik zijn billen nog niet goed heb afgeveegd. 'En knappe kinderen krijgen stickers.'

Ik loop naar het schema op de koelkast dat elke succesvolle interactie tussen het potje en mijn tweede zoon aan de wereld kenbaar maakt. Het zijn er niet veel. 'Daar gaan we: voetbal of dinosaurus?'

We zijn vier maanden en een ongelooflijke hoop stront verder, maar het begint ergens op te lijken. Ik geloofde nooit zo in dit soort methodes, maar onze nieuwste troef lijkt te werken. Elke keer dat hij op het potje poept, elke keer dat hij zonder tegenstribbelen meegaat om Rufus naar school te brengen en elke keer dat hij op tijd in bed ligt krijgt hij een sticker. Er zijn geen zwarte kruizen voor ongewenst gedrag, niet omdat Gabe een voorbeeldig kind is – integendeel – maar omdat wij het soort halfbakken ouders zijn die hun kinderen niet stevig toe willen spreken. (En als we ze een portie welverdiende kritiek durven te geven overgieten we dat nog met een sausje van liefde. 'Ik weet niet of iedereen in het restaurant jouw scheten wil horen, schat,' en: 'Liefje, mama vind het niet leuk dat je haar slaat.')

'Superman Gabe, je hebt al bijna een Thomas de Trein Luxe Tankset verdiend.' Was Joel ook maar zo eenvoudig af te richten.

En toen viel het kwartje. Dát zou ik natuurlijk kunnen doen met de lijst van de dingen die hij doet om mij te pesten. Ik zal een schema opstellen voor het huwelijk. Maar, omdat hij achtendertig is en geen tweeënhalf, krijgt hij alleen geen sticker voor elke gewenste activiteit, maar een zwart kruis voor elke ongewenste actie.

Ik zal een lijst maken van alle dingen die hij doet om mij te pesten en dan hou ik bij hoe vaak ze voorkomen. Het zal een uiterst nauwkeurige telling worden van elk verfrommeld papieren zakdoekje op de grond, elk leeg melkpak dat teruggezet wordt in de koelkast, elke stapel was die blijft liggen, elke keer dat ik met mijn hand de gootsteen moet ontdoen van vieze, glibberige etensresten die hem nooit lijken op te vallen. Het zal een spreadsheet worden met al zijn ongewenste gedrag over een periode van, laten we zeggen, zes maanden.

Ik ben in jaren niet zo optogen geweest. Het doet me denken aan hoe ik me voelde als ik op mijn werk een nieuw format ontwikkelde. Alles valt op zijn plek. Het is geweldig. Ik ben een genie.

Mijn schema zal prachtig en efficiënt zijn, een kunstwerk van Excel en observatie. Als het gepubliceerd zou worden zou het bewonderaars trekken, maar ik ga het niet ophangen in de keuken, zoals Gabes exemplaar, tussen de uitnodigingen voor verjaardagspartijtjes, schoolafspraken en boodschappenlijstjes. Joel is geen peuter die zindelijk moet worden maar een volwassen man die langer dan veertien dagen nodig zal hebben om zich te bewijzen. En aan het eind van de rit zal er geen Thomas de Trein-set voor hem klaarstaan als beloning – o nee.

Als mijn lijst, zijn schema, uitwijst dat hij een aanwinst is voor dit huishouden, mag hij blijven. Als de uitslag anders is, dan moet ik wel concluderen dat hij dat niet is en zullen we alles wat we ooit dachten dat dit huwelijk was eens grondig moeten herzien.

Het is als volgt, Joel: het enige wat je hoeft te doen is mij niet boos maken.

Het probleem is dat ik bijna altijd boos ben. Ik ben over het algemeen zo pissig dat mijn leven zich continu in HOOFDLETTERS lijkt af te spelen.

Ik weet dat ik niet boos zou moeten zijn. Ik word geacht deze emoties te kunnen 'beheersen', net zoals ik op mijn werk doe met processen en budgetten. Boosheid is allang niet meer hip of nobel; we gaan niet meer trots de barricades op. Het is een 'ongewenste' emotie.

Ik ben natuurlijk niet helemaal eendimensionaal, want er zit wel verschil in mijn buien. Ik schommel tussen milde irritatie en blinde razernij, maar de overkoepelende emotie waaronder deze door verschillende incidenten veroorzaakte gradaties vallen is boosheid.

Dingen die mij boos maken zijn bijvoorbeeld: zinnen als 'te chic

om te persen' (als je een keizersnede verkiest boven een natuurlijke bevalling), 'Ik vind dat ze veel te veel belooft' (uit: *Hamlet* door William Shakespeare, akte III, scène 2), 'Lezer, ik ben met hem getrouwd' en 'Het is algemeen bekend'; meisjesbaby's met ordinaire namen als Lola, Delilah, Lulu en Scarlett; het gebruik van het woord 'mama' op elke andere wijze dan van een kind tegen zijn moeder (Jammie mammie, mammie pammie, mammie boterhammie); mensen die het hebben over maat nul of vragen hoe jong je bent.

Ik ben boos dat ik werk; ik zou nog bozer zijn als ik het niet deed.

Ik ben vooral boos op jou, Joel. En als ik die boosheid tot de pure essentie zou kunnen terugbrengen, zou die eruitzien als een teil smerig afwaswater met rondrijvende stukjes vet van lamsvlees als symbool voor jouw totaal afwezige bijdrage aan het huishouden. Niet bepaald puur trouwens, sterker nog: geen essentiële olie, maar een vervuilde olievlek op mijn huis en hart.

Het is niet mijn schuld dat ik boos ben. Ik ben er altijd toe voorbestemd geweest om boos te zijn. Mijn ouders zeiden dat ik werd geboren tijdens de Winter van Ontevredenheid, wat ik geloofde en zij ook, denk ik. Ik groeide op met de verhalen van mijn ouders die zich door straten moesten worstelen met aan weerskanten bergen stinkend huisvuil dat niet opgehaald werd, op weg naar een ziekenhuis dat zonder stroom zat en waar geen personeel was vanwege stakende kraamzusters. Toen las ik dat de Winter van Ontevredenheid een paar jaar later was geweest en dat ik gewoon in een extreem koude periode was geboren, en dat het om sneeuwhopen ging in plaats van huisvuil. Maar de mythe bleef bestaan dat ik tijdens een nationale crisis, een collectieve slechte bui was geboren. 'Je bent precies een vakbondsleider,' zeiden mijn ouders vaak. 'Altijd wat te zeuren.' Ze beten me toe dat 'het leven dat nu eenmaal niet was', als ik jammerde 'Dat is niet eerlijk'.

Mijn familie kon er geen genoeg van krijgen zich af te vragen hoe anders (lees: opgewekt) ik zou zijn geweest als ik tijdens de 'Summer of Love' zou zijn geboren.

En als klap op de vuurpijl noemden mijn ouders me Mary. Ik was vanaf het prille begin precies het tegenovergestelde, beweert mijn moeder. In de baarmoeder reageerde ik al uitermate heftig op alles behalve witbrood en water, waardoor mijn moeder misselijk was in de ochtenden, de middagen en de nachten, en dat negen maanden

lang. Na mijn geboorte weigerde ik de goedkope poedermelk. Ik weigerde op mijn buik te liggen, zoals indertijd nog voorgeschreven werd, en schreeuwde net zolang tot ik weer omgedraaid werd. Ik fronste tot ik er rimpels van kreeg, en tot ik bijna drie maanden was kon er geen lachje vanaf. Ik krabde mezelf, zodat ik permanent nauwsluitende wantjes moest dragen. Mijn huiluurtje wegens buikkrampjes beperkte zich niet tot de vroege avonduren maar hield de hele dag aan en het grootste deel van de nacht. Mijn billetjes, weet ik van mijn moeder, waren vuurrood – ik had luieruitslag tot bloedens toe. (Terugkijkend lijkt het me duidelijk dat ik een ernstige lactoseallergie had, die gemakkelijk verholpen had kunnen worden als ik borstvoeding had gekregen van een moeder die bereid was geweest zelf geen koemelk te drinken, en ja, daar ben ik nog steeds matig boos over.)

Deze zaken alleen al waren voldoende om mijn narrige gemoed te voeden, maar toen bleek het kleurloze donsdekje op het hoofd van mijn pasgeboren zoon uit te groeien tot een niet mis te verstane felrode haardos. Niet kastanje, niet rossig, niet gewoon ‘warm’, maar echt rood. Ook wel beschreven als ‘Mooi rood is niet lelijk’, zo’n kleur waarvan ze zeggen: ‘Nou ja, voor een meisje kan het wel.’ (Dit laatste is herhaaldelijk hardop gezegd binnen gehoorafstand van mijn eerste al net zo roodbehaarde eerstgeborene.) Rood haar is, net als grote borsten en kaarsrechte borders, iets wat mensen kunstmatig proberen te verkrijgen maar verwerpen als het in natuurlijke vorm optreedt. Denk aan de miljoenen die besteed worden aan henna en haarverf, maar als je van nature rood haar hebt, moet je het doen met ‘Mooi rood is niet lelijk’. En als het kind met het rode haar als eerste een volkomen normale driftbui krijgt die ze uiteindelijk allemaal zullen krijgen, zegt iedereen: ‘Och, wat een felle donder’, in plaats van: ‘Kijk nou eens naar die peuter die hetzelfde gedrag vertoont als alle andere peuters op een bepaald moment in hun ontwikkeling.’ Tot op de dag van vandaag kan ik geen spoortje chagrijn vertonen zonder dat iemand een toespeling op mijn haarkleur maakt. Mensen die me mogen noemen me een ‘pittige rooie’ en de rest heeft het liever over een ‘rode duivel’.

Dus je begrijpt vast wel dat het echt niet mijn schuld is dat ik zo boos ben. Ik ben zo geboren.

Ik ben vijfendertig, maar niet lang meer. Vijfendertig: de leeftijd waarop vruchtbaarheid onherroepelijk in het ravijn stort, zo blijkt,

en dus als een dreigende wolk boven de hoofden van dertigplussers hangt. Het is de leeftijd waarop wij vrouwen weloverwogen rond moeten dartelen. Vijfendertig, midden dertig: het decennium waarin je wordt geacht kinderen te baren én carrière te maken. Het cruciale decennium, waarin advocaten partners worden, journalisten uitgevers, artsen consultants en onderwijzers schoolhoofden en correctors. Eén klein decennium, tien jaar, net als alle andere jaren. Wat een pech voor vrouwen dat deze biologische en professionele uitdagingen toevallig moesten samenvallen. Dit toeval zorgt ervoor dat het glazen plafond uit stevig geïsoleerd dubbel glas bestaat.

De dertigerjaren zijn ook de jaren waarin vrouwen het vaakst omkomen onder mysterieuze omstandigheden. Sylvia Plath, prinses Diana, Marilyn Monroe, Paula Yates, Jill Dando, Anna Nicole Smith. Het is een klein wonder dat sommigen van ons het overleven.

Aan het geval-Sylvia Plath is trouwens weinig mysterieus te ontdekken. Zij was helemaal niet van plan geweest om zichzelf om te brengen, ze was gewoon de binnenkant van de oven aan het bekijken om te zien of hij vies was, toen ze ontdekte dat die droop van het vet van de worstjes van Ted Hughes die hij had gebraden vlak voor hij haar verliet voor een andere vrouw, en toen besloot ze de oven aan te zetten en haar hoofd erin te houden.

Ik zou nooit zelfmoord plegen. Wel zou ik Joel kunnen vermoorden. De lijst is een poging te voorkomen dat mijn zoons straks opgescheept zitten met een dode vader en een moeder in de gevangenis wegens doodslag van de vader.

Gelukkig is kerst achter de rug. Ik snap niet waarom ze beweerden dat de Eerste Wereldoorlog met kerst voorbij zou zijn, terwijl er geen andere tijd van het jaar zozeer garant staat voor wrok en vetes. Dagelijks een dozijn onenigheden tijdens de feestdagen: ik zorg voor alle cadeaus voor jouw uitgebreide verzameling petekinderen; het feit dat jij niet 'geloof' in kerstkaarten, zodat ik ze allemaal mag schrijven, terwijl ik Rufus assisteer, die met pijn en moeite voor elk van zijn klasgenootjes een kaart in elkaar knutselt; jouw moeder die op haar dikke gat mij zit te vertellen hoe fijn het voor mij is dat door haar opvoeding haar zoon zo'n geweldige vader en hemelse kok is geworden. 'Ja,' spuug ik, 'hij is gewéldig. Ik bóf maar.'

Een kalkoen zou niet beter gevuld kunnen zijn dan ons huis gevuld was met achteloos neergegooid cadeaupapier en allerlei soor-

ten speelgoed bestaande uit ontelbare piepkleine onderdeeljes. Elke keer dat er een cadeau werd uitgepakt, wat ongeveer eens per drie seconden was, wanhoopte ik bij het idee dat al die plastic ondingen ergens opgeborgen moesten worden, en huiverde ik bij de aanblik van al die kleine, losse en snel verloren onderdeeljes die tevoorschijn kwamen. Ik probeerde blij te worden door me te concentreren op het gejuich van de kinderen, maar in plaats daarvan kreeg ik koude rillingen. Elke keer dat we een nieuw spel speelden hoorde ik mezelf overal bovenuit: 'Niet die dobbelsteen kwijtraken, liefje, anders kunnen we niet verder spelen,' 'Nee, je mag pas een hotel als je drie straten vol hebt,' 'Gabe, als dat ding in je keel schiet ga ik niet met je naar het ziekenhuis.'

Nog drie weken te gaan tot mijn verjaardag op 31 januari. Snap je nu waarom ik voorbestemd ben om een klagend bestaan te leiden? Hoe fijn is het om jarig te zijn op die ene dag van het jaar dat iedereen zich depri voelt? Een dag waarop de helft van de mensen op jouw zogenaamde verjaarspartijtje de drank heeft afgezworen of een ontslakkingskuur volgt.

Voor mijn verjaardag wil ik graag een afspraak om mijn tanden te laten bleken, een week vrij van billen afvegen, letterlijk en figuurlijk, en een abonnement op een interieurblad. Voor mijn verjaardag krijg ik een zelfgemaakte kaart, een croissant op bed en een 'kus die niet te koop is.' Mijn eerste woorden als zessendertigjarige zullen zijn: 'Geen kruimels in bed.'

Deze drie weken zal ik besteden aan het verzinnen van alle vervelende dingen die Joel allemaal doet en er een lijst van maken. Ik zal ongewenst gedrag in logische categorieën onderverdelen in een duidelijk schema. Na mijn verjaardag, vanaf februari, zal de proefperiode van zes maanden ingaan en zal ik zijn gedrag aan de hand van de items op de lijst beoordelen en registreren. Het systeem is keihard en waterdicht, mocht Joel er ooit naar vragen bij wijze van bewijsmateriaal. Zo onvolmaakt als ons huis en ons huwelijk, zo volmaakt zal de lijst worden. Hij zal een meesterwerk worden in Excel, met trefzekere punten en komma's. Hij zal definitief zijn. Hij zal genadeloos eerlijk zijn, ook al heb ik altijd geleerd dat het leven dat niet is.

En de tijd gaat NU in.

Ik droom van een perfecte zaterdag. De jongens slapen zo lang uit dat ik ze om negen uur wakker moet maken, zodat ze een bord ha-

vermout soldaat kunnen maken en daarna aan hun educatieve en weinig troep veroorzakende knutselprojecten kunnen werken. Een haast onzichtbare hulp met natte doekjes aan haar polsen in plaats van handen is op de achtergrond in de weer, driftig poetsend, zodat ik me volledig op Rufus en Gabe kan richten, die al mijn suggesties enthousiast opvolgen en niet boos worden als ik hun vormloze hoopjes ‘bijwerk tot iets herkenbaars’. We spreken met onze knappe vrienden en hun knappe nageslacht af voor een vrolijke lunch, waarna de kinderen discreet meegenomen worden door de energieke en lieve oppas annex huishoudelijke hulp om precies zo lang weg te blijven dat ik van mijn vrijheid kan genieten, maar niet zo lang dat ik ze ga missen. Eventueel een uurtje shoppen om een jurkje te scoren voor het avondprogramma. Een bioscoopbezoek. Naar de kapper om de coupe wat ‘op te fluffen’. Een uurtje om mijn toilet te maken: moisturiser, poeder, foundation, highlights en blush; drie soorten oogschaduw; lipliner, lipstick en gloss. Het feest: sprankelende lach, champagne, cocktails, aangeschoten maar niet dronken. Thuis om middernacht, met het veilige gevoel dat de jongens op zondag niet vroeg wakker zullen worden, waarna we met ons vieren in ons ruime, speciaal voor ons ontworpen bed zullen liggen, waar we een gemoedelijk kussengevecht zullen houden met onze kussens met hoezen van honderd procent Egyptisch katoen.

Of: welkom op mijn zaterdag.

Nadat we ons gebruikelijke nachtspel bedjeverwisselen hebben gedaan eindigt Joel op de vloer in de kinderkamer en heeft Gabe zijn positie in het grote bed ingenomen. Hij heeft alleen wel zijn iele tweeënhalfjarige lichaampje zodanig weten op te rekken dat ik met minstens twee lichaamsdelen over de rand van het bed hang. Ik kijk naar de klok en zie dat de kleine wijzer in elk geval de zes is gepasseerd, al scheelt het weinig. Het licht van de lantaarnpalen op straat schijnt fel naar binnen door de spleet tussen de gordijnen en laat meer van de kamer zien dan ik zou willen.

Onze slaapkamer ziet eruit alsof er een terroristische aanslag in de H&M is gepleegd.

- 1) *Laat zijn kleren overal rondslingeren behalve in de wasmand. Sterker nog: in geen van de twee wasmanden die ik heb geïntroduceerd in het kader van mijn nieuwe systeem om de witte en de bonte was te scheiden. Toen ik het nieuwe systeem uitlegde zei hij dat hij niet*

van plan was vieze-was-apartheid in te voeren en verliet vervolgens grinnikend om zijn eigen grapje de kamer. Hij zei iets soortgelijks over de repatriëring van sokken en de wonderbaarlijke overdracht van zijn laatste schone onderbroek die ik gegijzeld had in een poging hem ertoe te dwingen zijn aandeel van de was te doen en er tenminste zijn kleren bij te betrekken. Hij blijft vrijstelling eisen voor het totalitaire regime van mijn onvolmaakte wassysteem.

Aan de andere kant mag ik waarschijnlijk blij zijn dat hij zijn kleren consequent als een verfrommeld hoopje aan zijn voeten achterlaat. De man van mijn vriendin Jill gooit op de dagen dat ze allebei werken zijn kleren in de wasmand, maar op de dagen dat zij vrij is en in de weekends laat hij ze gewoon uit zijn handen vallen alsof het haar 'taak' is ze op te rapen.

Het is symbolisch dat Gabe Joels plek in bed heeft overgenomen, omdat hij op meerdere manieren ook dat plekje in mijn hart heeft overgenomen waar zich mijn allerlaatste restjes geduld, ruimhartigheid en inschikkelijkheid bevinden. Gabe en ik hebben veel kneuterige afspraakjes samen: een cafeïnevrije koffie verkeerd delen in de kroeg en het melkschuim aan elkaars neus vegen, over de boerenmarkt slenteren en verstopperdje spelen in musea, waarna we 's avonds samen in bed duiken. Nu ligt hij languit boven op me, en de enige sensuele drift die ik nog zou kunnen hebben om fysiek contact te zoeken met Joel wordt door Gabe bevredigd. Joel heeft weleens gezegd dat het voelde alsof hij ingehaald was door een jongere, leukere versie van hemzelf.

Een bepaalde geur vult mijn neus. Deze jongere en leukere versie van Joel is bovendien incontinent. Ik heb het bed gedeeld met een man die bezig was een complete, wat zal ik zeggen, lekkende en volgescheten luier nog voller te plassen. 'Liefje, waarom zeg je het niet even als je gepoept hebt? Dan krijg je een schone luier, of ik zet je op het potje. Dan krijg je een sticker, dat weet je toch?' Hij kijkt me tevreden aan, een beetje als een tienjarige die net een 'stille maar dodelijke' wind heeft gelaten in het gezicht van zijn zusje. Hij zou officieel al zindelijk moeten zijn, overdag en 's nachts. De kinderen van Mitzi hebben op deze leeftijd 's nachts nooit meer een luier nodig. 'En heeft niemand je verteld dat het weekend is?' mompel ik. Hij blijft op het bed springen, waardoor de bomvolle luier vervaarlijk op en neer deint. 'Dat doet pijn. Mama heeft liever niet dat je op haar springt, oké, schat?'

‘Ontbijt, ontbijt, ontbijt!’ zingt hij op de wijs van een ondefinieerbaar kinderliedje. Ze lijken ook allemaal op elkaar, net als psalmen.

Ik trek vandaag aan het kortste eind wat deze jongen betreft, aangezien hij een uur eerder wakker wordt dan Joels papaachtend begint.

‘Goedemiddag,’ zeg ik als Rufus en hij uiteindelijk beneden komen. ‘Ik weet het: hoe decadent, kwart over zeven.’

‘Dat is een uur extra.’

‘Op het onderste bed slapen van een stapelbed voor dwergen. Elke keer dat ik ga zitten blijft mijn haar in de springveren van het bovenbed vastzitten.’

Ik kijk hoe hij ontbijt klaarmaakt voor Rufus. Hij scheurt het pak open alsof hij timmermanshandschoenen en een blinddoek draagt.

- 2) *Strooit overal in de keuken cornflakes om zich heen alsof hij een bladblazer heeft aangezet naast een open doos Kellogg's Special K.*
- 3) *Gooit gebruikte theezakjes in de gootsteen. Waarom doen mensen dat? Soms hebben ze er kleine kommetjes voor, maar dat is maar een fractie minder erg. Waarom niet meteen in de afvalbak, of als je extreem milieubewust bent (wat je natuurlijk moet zijn, daar niet van, maar soms heb ik gewoon totaal geen zin om naar de gft-bak te lopen, en ik hou van mijn droger, echt waar, die ga ik sowieso meenemen na de scheiding) in de groene bak?*
- 4) *Gooit gebruikte theezakjes in de gootsteen nadat hij een kop thee voor zichzelf heeft gemaakt zonder te vragen of ik ook wil.*
- 5) *Onthoudt nooit hoe ik mijn thee drink. Sojamelk, geen suiker. Hoe ingewikkeld kan het zijn?*
- 6) *Noemt kruidenthee ‘gekookte planten’; omdat die daar volgens hem naar smaakt. Beter dan die ene gozer met wie ik ooit iets had en die het maar bleef hebben over ‘lesbische thee’.*

‘Ik hou niet van deze kleine stukjes,’ zegt Rufus.

Gabe deelt zijn mening, maar uit dit door de stukjes op te hoesten en op tafel te spugen.

‘Dat is smerig,’ zegt Rufus en hij heeft gelijk.

‘Groter maken,’ zegt Gabe met zijn vinger op mij gericht. ‘Jij groot

maken. Groot maken. Ik wil grote stukjes.’

‘Wat moet je dan zeggen, Gabe? “Mag ik grote stukjes...”’

‘NU!’ schreeuwt hij.

‘Nee, dat bedoel ik niet. Ik wil grote stukjes...’

‘HIER!’

‘Nee, “alsjeblieft” – “alsjeblieft” was het woord dat ik zocht. Je hebt al twee boterhammen op, weet je zeker dat je nog cornflakes wilt?’

‘De cornflakes zijn bijna op,’ zegt Joel.

- 7) *Zegt op beschuldigende toon dat iets bijna op is. Als het bovendien al helemaal op is. Neemt niet de moeite het op het stuk keukenuur te schrijven dat ik met schoolbordverf heb beschilderd omdat ik dat in een van de interieurbladen had gezien die ik nooit kan laten liggen als ik boodschappen doe. Behalve dat er in die bladen altijd iemand ‘Ik ♥ van jou’ op heeft gekrabbeld naast een boodschappenlijstje waar goji-bessen en champagne op staan.*

‘Ik loop wel even naar de winkel voor nieuwe,’ zeg ik.

‘Nee, ik ga wel.’

‘Nee, dat hoeft niet, ik ga.’

‘Nee, echt, ik ga wel.’

We kijken elkaar aan. ‘Wie het eerst bij de deur is!’ roept hij, en aangezien hij een man is heeft hij zijn portemonnee al in zijn zak, klaar om te gaan, en hij wint.

Ik blijf achter en mag me bekommeren om onze onvermoeid doorrazende laatstgeborene, de kroonprins, om wie onze levens draaien. Als ik zijn woede over de gebroken cornflakes heb weten te sussen en zijn aandacht heb afgeleid met iets anders eetbaars, eist hij dat ik de yoghurt uit zijn maag haal en terug in het pak stop. Daarna krijg ik op mijn kop omdat ik een lepel uit de la heb gehaald om die aan hem te geven. Ik leg hem terug en nodig hem uit de lepel zelf te pakken. Te laat natuurlijk, ik heb alles al verpest. Hij maakt een soort Ridder van de Ronde Tafel van me die een serie onuitvoerbare opdrachten krijgt opgelegd om zijn hand te winnen. Ik moet de bruine stukjes van de worstjes halen, stukjes fruit afdrogen, afgeknipte vingernagels terugplakken, regenachtige dagen zonnig maken en de kleren van de kinderen in zijn prentenboek een andere kleur geven. In ons huis draagt de duivel een legerbroek van C&A in maatje 86-92 en een tweedehands gestreept T-shirt van Baby Gap.

Als Joel terugkomt met een nieuw pak ongebroken cornflakes is de rust weergekeerd.

‘Wat staat er vandaag op het programma?’ vraagt hij, omdat ik natuurlijk zijn persoonlijke assistente ben.

‘Rufus moet zwemmen. Zoals elke week.’

‘O ja. Waar zijn zijn spullen?’

‘In de tas in de kast bij de deur.’ Zoals altijd.

‘En vanmiddag hebben we het feestje van Mahalia. Heb je een cadeautje gekocht?’

Hij kijkt verward op. ‘Mahalia? Help me even.’

‘Mitzi’s tweede, iets jonger dan Rufus.’

‘Ik hou het allemaal niet meer bij.’

‘Marlowe, die is zes of zeven, Mahalia, dan de tweeling, Merle en het jongetje. Hoe heet hij ook alweer? Het begint met een M.’

‘Logisch.’

‘Dat van dat cadeautje was een grapje; laat maar zitten, er zit nog wel iets in de cadeau-la.’ Cadeau-la. Ik heb een cadeau-la. Sinds wanneer ben ik iemand die een cadeau-la heeft?’

‘Milburn, zo heet het jongetje van de tweeling, Milburn.’

8) *Zet lege melkpakken en flessen terug in de koelkast. Het is niet eerlijk. Meestal laat hij er een paar druppels in zitten, zodat ze niet helemaal leeg zijn. Vreemd genoeg laat hij pakken die nog halfvol zijn wel op het aanrecht staan, net zolang tot de melk bederft.*

9) *Haalt de stickers van de bananen en appels en plakt ze op de keukentafel.*

Ik doe een rondje keuken: dingen oprapen, afnemen, weggooiën en afwassen. Ik zet de zwemspullen, jas en schoenen klaar bij de deur en bel ondertussen Mitzi om te vragen hoe laat het feestje begint.

‘Heb jij de autosleutels gezien?’ vraagt Joel. De meeste zinnen die wij tegen elkaar zeggen beginnen met het woord ‘waar’ of een variant daarop.

10) *Stelt vragen terwijl ik met iemand aan de telefoon ben.*

‘Sorry, Mitzi, ik word ontboden. Hangen ze niet aan het haakje in de keuken waar ze horen?’